

Vejledende udtalelse om Finanstilsynets fortolkning af betalingsinitieringstjenester

Finanstilsynet

10. maj 2022

1. Finanstilsynets vejledende udtalelser

Finanstilsynet offentliggør vejledende udtalelser om, hvordan en specifik bestemmelse eller samspillet mellem flere regelsæt skal fortolkes. Finanstilsynets vejledende udtalelser angår alene Finanstilsynets fortolkning til anvendelse på Finanstilsynets ressortområde, og er derfor ikke udtryk for andre myndigheders fortolkning. Der er ikke tale om indførelse af nye retsregler.

Finanstilsynet vil tilpasse sin fortolkning, hvis den måtte afvige fra fremtidig vejledning fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) eller EU-Kommissionen, eller hvis markedsudviklingen nødvendiggør dette.

2. Baggrund

Finanstilsynet modtager mange henvendelser fra virksomheder, der ønsker at vide, om deres aktiviteter kræver tilladelse som udbydere af betalingsinitieringstjenester.

Henvendelserne sker på baggrund af lov om betalinger, som trådte i kraft den 1. januar 2018¹. Lov om betalinger regulerer en ny type af tjenesteudbydere, udbydere af betalingsinitieringstjenester, jf. § 7, nr. 20.

Finanstilsynet har løbende lagt rammerne for, hvilke typer virksomheder der kan betragtes som udbydere af betalingsinitieringstjenester, men har endnu ikke beskrevet en mere principiel afgrænsning.

Det skyldes, at PSD2 og lov om betalingers definition af betalingsinitieringstjenester er meget bred. Reguleringen omfatter derfor potentielt mange forretningsmodeller. En tekstnær fortolkning risikerer at omfatte for mange forskellige forretningsmodeller, der også kan siges at "initiere betalinger" fra en betalingskonto. Finanstilsynet vurderer, at det hverken med PSD2 eller implementeringen i lov om betalinger var tiltænkt, at så mange forretningsmodeller skulle omfattes.

Formålet med denne vejledende udtalelse er derfor nærmere at afgrænse anvendelsesområdet for § 7, nr. 20, i lov om betalinger vedrørende betalingsinitieringstjenester.

¹ Lovbekendtgørelse nr. 2710 af 7. december 2021 om betalinger. Loven implementerer EU-direktiv 2015/2366 om betalingstjenester i det indre marked (PSD2).

3. Sammenfatning

Finanstilsynet vurderer, at kun udbydere, der får adgang til at iværksætte betalingsordrer fra brugernes online betalingskonti gennem det adgangsinterface, som de kontoførende betalingstjenesteudbydere er retligt forpligtede til at stille til rådighed, er omfattet af definitionen af betalingsinitieringstjenester i § 7, nr. 20, i lov om betalinger. Det gælder, uanset om interfacet er et dedikeret interface eller et adapteret kundevendt interface. Udbydere, der får adgang til brugernes konti på anden måde, er ikke umiddelbart omfattet af definitionen. Det kan eksempelvis være, hvis udbyderen har indgået en aftale med den kontoførende betalingstjenesteudbyder om adgang på anden vis end gennem det adgangsinterface, som den kontoførende betalingstjenesteudbyder har pligt til at stille til rådighed efter lov om betalinger.

Herudover falder tekniske tjenester udenfor definitionen, jf. § 5, nr. 10, i lov om betalinger. Disse tjenester leverer eksempelvis alene en teknisk løsning, der er integreret med de kontoførende betalingstjenesteudbyderes adgangsinterface, og som gør det muligt for andre udbydere at opnå adgang til brugernes betalingskonti med henblik på at levere en betalingsinitieringstjeneste. Udbyderen af den tekniske tjeneste udbyder dermed ikke selv en betalings-tjeneste.

Udbydere, som får adgang på anden måde end gennem den kontoførende betalingstjenesteudbyders adgangsinterface til at levere en tjeneste til brugeren, skal have en aftale om dette med den kontoførende betalingstjenesteudbyder. Aftalen bør regulere ansvarsfordelingen mellem parterne, IT-sikkerhed, forbrugerbeskyttelse og forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og terrorfinansiering. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder er omfattet af reglerne i lov om betalinger, der eksempelvis indeholder regler om tilstrækkelig IT-sikkerhed. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder er desuden altid ansvarlig overfor brugeren i forhold til den betalingskonto, som udbyderen stiller til rådighed for brugeren.

Får en udbyder adgang på en anden måde uden en aftale med den kontoførende betalingstjenesteudbyder, er der tale om uautoriseret adgang. Dette er omfattet af den kontoførende betalingstjenesteudbyders underretningsforpligtelser efter lov om betalinger.

4. Det retlige grundlag

Det fremgår af § 7, nr. 20, i lov om betalinger:

*”Betalingssinitieringstjeneste: En tjenesteydelse, der **iværksætter** en betalingsordre efter **instruktion fra en bruger** med henblik på at foretage en **betalingstransaktion** fra en **betalingskonto**, der udbydes af **en anden udbyder** end udbyderen af betalingssinitieringstjenesten”* (Finanstilsynets fremhævelser).

Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 7, nr. 20, i lov om betalinger:

”(...) en tjenesteydelse, hvorved der iværksættes en betalingsordre efter instruktion fra en bruger med henblik på at foretage en betalingstransaktion fra en betalingskonto, der udbydes af en anden udbyder end udbyderen af betalingssinitieringstjenesten (...)

*Udbydere af betalingssinitieringstjenester er karakteriseret ved, at de ikke kommer i besiddelse af brugerens midler i noget led af betalingskæden, da de alene **forestår iværksættelsen af betalingen og ikke selve betalingstransaktionen**. Har en udbyder af betalingssinitieringstjenester på et hvilket som helst tidspunkt brugernes midler i besiddelse vil udbydere skulle have en tilladelse til at udbyde en anden type af betalingstjenester, jf. lovforslagets bilag 1, nr. 1-6.*

*En udbyder af betalingssinitieringstjenester kan **eksempelvis levere en softwareløsning, til brug ved betalinger i internetforretninger**, som gør udbyderen af betalingssinitieringstjenesten i stand til at iværksætte en betaling fra betalers konto hos et kontoførende institut til forretningens konto i et kontoførende institut. Der kan dog også være andre typer af betalingssinitieringstjenester”* (Finanstilsynets fremhævelser).

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 29 i PSD2:

*”Betalingssinitieringstjenester gør det muligt for en betalingssinitieringstjenesteudbyder at give betalingsmodtageren **tillid til, at betalingen er initieret, med henblik på at tilskynde betalingsmodtageren til at frigive varen eller levere tjenesten uden unødigt forsinkelse**. Sådanne tjenester udgør en billig løsning for både forretningsdrivende og forbrugere og giver forbrugerne mulighed for at foretage onlinekøb, selv hvis de ikke ejer et betalingskort. Efter som betalingssinitieringstjenester ikke er omfattet af direktiv 2007/64/EF, er de ikke nødvendigvis underlagt tilsyn af en kompetent myndighed og skal ikke opfyldekravene i direktiv 2007/64/EF. **Dette rejser en række juridiske spørgsmål, såsom forbrugerbeskyttelse, sikkerhed og ansvar samt konkurrence og databeskyttelse**, navnlig med hensyn til beskyttelse af betalingstjenestebrugerens data i overensstemmelse med Unionens databeskyttelsesregler. De nye regler bør derfor tage hensyn til disse spørgsmål”* (Finanstilsynets fremhævelser).

5. Hvad udgør en betalingsinitieringstjeneste?

Finanstilsynet vurderer, at definitionen af en betalingsinitieringstjeneste i § 7, nr. 20, i lov om betalinger indeholder tre forskellige elementer.

Der skal være tale om:

- i. en **tjenesteydelse**, der*
- ii. **iværksætter** en betalingsordre efter instruktion fra en bruger,*
- iii. med henblik på at foretage en **betalingstransaktion** fra en **betalingskonto**, der udbydes af en **anden udbyder** end udbyderen af betalingsinitieringstjenesten.*

Udbydere af betalingsinitieringstjenester er også karakteriseret ved, at de ikke kommer i besiddelse af brugerens midler i noget led af betalingskæden. De forestår alene iværksættelsen af betalingen og ikke selve betalingstransaktionen, jf. de specielle bemærkninger til § 7, nr. 20, i lov om betalinger. Har en udbyder af betalingsinitieringstjenester på et tidspunkt brugernes midler i besiddelse, skal udbyderen også have en tilladelse til at udbyde en anden type betalingstjeneste, jf. bilag 1, nr.1-6, i lov om betalinger.

i. Der skal være tale om en tjenesteydelse

Finanstilsynet har overvejet, om man i grænsedragningen mellem udbydere omfattet af § 7, nr. 20, og andre udbydere kan undersøge, om udbyderen tilbyder en vare eller en tjenesteydelse til brugeren. Kun i det tilfælde, hvor en bruger erhverver en tjenesteydelse fra udbyderen, kan der være tale om en betalingsinitieringstjeneste.

Denne sondring har i praksis vist sig at være vanskelig. Der er ofte tale om softwareløsninger, som enten udbydes gennem cloudløsninger eller download. Det er ikke tydeligt, om et stykke software skal anses for at være en vare eller en tjenesteydelse. Denne sondring er særligt vanskelig at foretage i praksis med udbredelsen af Software as a service (SaaS)-løsninger. Hvert enkelt tilfælde må derfor vurderes konkret.

Hvis en udbyder tilbyder en tjeneste til en bruger, skal udbyderen vurdere, om brugeren *selv* iværksætter betalingsordrer for at foretage betalingstransaktioner fra egen betalingskonto, eller om det er *udbyderen* af tjenesten, der iværksætter betalingsordrer efter instruktion fra brugeren.

I nogle tilfælde kan der være tale om en decentral tjeneste, eksempelvis et stykke software, som brugeren kan benytte uden at indgå aftale med en bestemt aktør om leveringen af en tjeneste. Det er særligt aktuelt i forhold til brugen af kryptoaktiver og blockchain til at levere finansielle tjenesteydelser,

herunder gennemførelse af betalinger. Sådanne smartkontrakter (et stykke software tilgængeligt på en blockchain) kan eksempelvis bruges til at initiere betalingstransaktioner, hvis det givne kryptoaktiv kan karakteriseres som midler. I disse decentrale tjenester optræder der ikke, som ved traditionelle centrale tjenester, nødvendigvis mellemmand som f.eks. banker eller betalings-tjenesteudbydere til at levere tjenesten til brugeren. Det betyder, at teknologien i sig selv muliggør, at en autonom smartkontrakt udfører en tjeneste i stedet for en bestemt aktør.

Hvis der er tale om et stykke software uden en egentlig udbyder bag, som ikke specifikt tilbyder brugeren at levere en betalingstjeneste, så kan der eksempelvis være tale om teknisk infrastruktur eller en teknisk tjeneste. Disse typer af tjenester kan være undtaget fra anvendelsesområdet af lov om betalinger, jf. § 5, nr. 10.

PSD2 og lov om betalinger regulerer som udgangspunkt kun tjenester, hvor der er et kontraktuelt forhold mellem en bruger og en udbyder, jf. præambelbetragtning nr. 87 i PSD2. Finanstilsynet lægger derfor vægt på, om tjenesten udbydes af en udbyder, der specifikt tilbyder brugeren at levere en betalings-tjeneste og indgår aftale med brugeren om det. I dette tilfælde kan der være tale om udbud af en betalingsinitieringstjeneste.

ii. Udbyderen skal iværksætte en betalingsordre efter instruktion fra brugeren

Dette element indebærer, at brugeren skal give sit udtrykkelige samtykke til, at udbyderen kan iværksætte en betalingsordre på vegne af brugeren. Ved betalingsordre forstås: ”En instruktion fra en betaler eller en betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion.”, jf. § 7, nr. 5, i lov om betalinger. PSD2 eller lov om betalinger definerer ikke, hvad det vil sige at ”iværksætte” en betalingsordre. Finanstilsynet forstår som udgangspunkt, at enhver formidling af en instruktion til den kontoførende betalingstjenesteudbyder om at iværksætte en betalingstransaktion vil være omfattet af bestemmelsen ud fra en ordlydsfortolkning. Det vil medvirke til, at definitionen af betalingsinitieringstjenester i § 7, nr. 20, er for bred.

Det fremgår af EU-Domstolens faste praksis, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af, jf. f.eks. C-294/15 af den 13. oktober 2016, præmis 26.

Da PSD2 blev udarbejdet, fandtes der primært tjenesteudbydere, som tilbød konto-til-konto-overførsler som alternativ til kortbetalinger i forbindelse med handel i internetforretninger.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 29 i PSD2, at: ”*Betalingsinitierings-tjenester gør det muligt for en betalingsinitieringstjenesteudbyder at give betalingsmodtageren tillid til, at betalingen er initieret, med henblik på at tilskynde betalingsmodtageren til at frigive varen eller levere tjenesten uden unødigt forsinkelse. Sådanne tjenester udgør en billig løsning for både forretningsdrivende og forbrugere og **giver forbrugerne mulighed for at foretage onlinekøb, selv hvis de ikke ejer et betalingskort***” (Finanstilsynets fremhævelser).

Finanstilsynet vurderer derfor, at det var denne type tjenester, det var formålet at regulere, da definitionen af betalingsinitieringstjenester blev affattet.

Siden er der opstået mange andre forretningsmodeller, som også vil kunne omfattes af ordlyden i § 7, nr. 20, i lov om betalinger. Også forretningsmodeller, der har eksisteret i mange år inden PSD2 og lov om betalinger (f.eks. såkaldte enterprise resource planning systems - i daglig tale omtalt ERP-systemer eller økonomistyringssystemer for virksomheder), vil potentielt kunne omfattes. Disse tjenester er kendetegnet ved, at de typisk udbydes på baggrund af et treleddet kontraktuelt grundlag om, at ERP-systemet kan bruges som betalingsløsning. Kontrakterne indgås mellem:

- ERP-systemet og den kontoførende betalingstjenesteudbyder
- den kontoførende betalingstjenesteudbyder og kunden
- ERP-systemet og kunden.

Finanstilsynet har den opfattelse, at de færreste ERP-systemer får adgang til at iværksætte betalingsordrer gennem de adgangsinterfaces, som de kontoførende betalingstjenesteudbydere skal stille til rådighed for udbydere af betalingsinitieringstjenester efter PSD2. De fleste ERP-systemer får derimod adgang på baggrund af kontraktuelle forhold som beskrevet ovenfor.

Finanstilsynet vurderer, at det ikke var hensigten, at PSD2 skulle regulere ERP-systemer ved at lade dem være omfattet af definitionen af udbydere af betalingsinitieringstjenester.

Finanstilsynet vurderer, at formålet med reguleringen var at give udbydere af betalingsinitierings- og kontooplysningstjenester (samlet betegnet tredjepartsudbydere) ret til at indhente oplysninger om eller iværksætte betalinger fra brugernes online betalingskonti hos de kontoførende betalingstjenesteudbydere (typisk banker) på baggrund af brugerens udtrykkelige samtykke. Formålet med dette var bl.a. at skabe mere konkurrence, fremme innovation og sikre bedre og billigere tjenester for forbrugere².

² https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/HTML/?uri=LEGISSUM:2404020302_1&from=EN

Inden PSD2 og implementeringen af direktivet i lov om betalinger havde tredjepartsudbydere ikke ret til at indhente oplysninger om eller iværksætte betalinger fra brugernes online betalingskonti hos de kontoførende betalingstjenesteudbydere. Kun tredjepartsudbydere, som havde indgået et aftaleforhold med kontoførende betalingstjenesteudbydere om adgang til betalingskonti, var sikre på at kunne få adgang.

Med PSD2 og lov om betalinger har tredjepartsudbydere ret til at indhente oplysninger om eller iværksætte betalinger fra brugernes online betalingskonti hos de kontoførende betalingstjenesteudbydere. En kontoførende betalingstjenesteudbyder kan ikke længere kræve, at der er et aftaleforhold mellem denne og tredjepartsudbyderen, inden adgang gives, jf. § 83, stk. 2, i lov om betalinger. Det forudsætter, at udbyderen har tilladelse til at udbyde betalingsinitierings- eller kontooplysningstjenester.

Med denne ret for tredjepartsudbydere følger også en række pligter i lovgivningen. De skal sikre forbrugerbeskyttelse og have tilstrækkelig IT-sikkerhed. Udbydere af betalingsinitieringstjenester skal også sikre forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme.

iii. Der skal være tale om en betalingstransaktion fra en betalingskonto, der udbydes af en anden udbyder end udbyderen af betalingsinitieringstjenesten

Dette led i definitionen af betalingsinitieringstjenester fastsætter, at initieringen af betalingsordren skal vedrøre en betalingskonto hos en anden betalingstjenesteudbyder. Det forudsætter, at tredjepartsudbyderen har adgang til at iværksætte en betalingsordre fra brugerens betalingskonto, som føres af brugerens kontoførende betalingstjenesteudbyder. Formålet med at omfatte tredjepartsudbydere af PSD2 var netop at give disse ret til at indhente oplysninger om eller iværksætte betalinger fra betalingskonti hos de kontoførende betalingstjenesteudbydere. Dette for at skabe mere konkurrence, fremme innovation og sikre bedre og billigere tjenester for forbrugere.

Kravet om, at de kontoførende betalingstjenesteudbydere skal give adgang til tredjepartsudbydere, er udmøntet i § 83, stk. 1, i lov om betalinger: *"En bruger, som har en betalingskonto, der er tilgængelig online, har ret til at gøre brug af en udbyder af betalingsinitieringstjenester, jf. bilag 1, nr. 7, eller kontooplysningstjenester, jf. bilag 1, nr. 8."*

Kravet er nærmere specificeret i § 86, stk. 2, i lov om betalinger, der fastsætter: *"Den kontoførende udbyder **skal** kommunikere med udbyderen af betalingsinitieringstjenester på en sikker måde **i overensstemmelse med de regler, der udstedes af Kommissionen i medfør af artikel 98 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked**".* På tilsvarende måde fremgår følgende af § 84, stk. 2, nr. 2, i lov om betalinger: *"Udbyderen af betalingsinitieringstjenester **skal** i forbindelse med udførelsen af betalingsinitieringstjenesten gøre følgende: (...)*

3) *Kommunikere med den kontoførende udbyder, brugeren og betalingsmodtageren på en sikker måde i overensstemmelse med de regler, der udstedes af Kommissionen i medfør af artikel 98 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked*" (Finanstilsynets fremhævelser).

De regler, der fastsætter kommunikationsformen mellem den kontoførende betalingstjenesteudbyder og udbyderen af betalingsinitieringstjenesten, er nu gennemført af Kommissionen i EU-forordning 2018/389 om reguleringsmæssige tekniske standarder for stærk kundeautentifikation og fælles og sikre åbne standarder for kommunikation (RTS'en).

Følgende fremgår af artikel 30 i RTS'en: *"kontoførende betalingstjenesteudbydere, som tilbyder betaleren en betalingskonto, der kan tilgås online, skal som et minimum have et interface til rådighed, som opfylder følgende krav: (...)*

c) betalingsinitieringstjenesteudbydere kan kommunikere sikkert med det formål at initiere en betalingsordre fra betalerens betalingskonto og modtage alle oplysninger om betalingstransaktionens initiering og alle oplysninger, som er tilgængelige for de kontoførende betalingstjenesteudbydere, vedrørende betalingstransaktionens gennemførelse" (Finanstilsynets fremhævelser).

Et adgangsinterface (eksempelvis et såkaldt API) kan beskrives som den kontoførende betalingstjenesteudbyders "stikkontakt", der giver mulighed for at indhente oplysninger om eller iværksætte betalinger fra brugernes betalingskonti. En tredjepartsudbyder skal benytte et "stik", som passer til den kontoførende betalingstjenesteudbyders "stikkontakt". Det er gennem denne forbindelse, at sikker kommunikation og udveksling af data mellem udbyderen og den kontoførende betalingstjenesteudbyder foregår. Tredjepartsudbydere kan dermed iværksætte betalingsordrer fra brugernes betalingskonti hos de kontoførende betalingstjenesteudbydere gennem de interfaces, som de kontoførende betalingstjenesteudbydere gennem lovgivningen har pligt til at stille til rådighed.

Finanstilsynet vurderer på baggrund af ovenstående betragtninger, at EU-lovgiver har forudsat, at kommunikationen mellem den kontoførende betalingstjenesteudbyder og udbyderen af betalingsinitieringstjenesten *skal* finde sted gennem de adgangsinterfaces, som de kontoførende betalingstjenesteudbydere har pligt til at stille til rådighed.

En udbyder, som bruger en anden kanal til at få adgang til at iværksætte betalingsordrer fra betalingskonti hos en kontoførende betalingstjenesteudbyder, er ifølge Finanstilsynet ikke udbyder af betalingsinitieringstjenester.

Denne har dermed ikke ret til at iværksætte betalinger fra brugernes betalingskonti hos de kontoførende betalingstjenesteudbydere efter PSD2 og lov om betalinger.

Finanstilsynet vurderer sammenfattende følgende:

Definitionen af en betalingsinitieringstjeneste i § 7, nr. 20, i lov om betalinger omfatter alene udbydere, der:

- til at iværksætte betalingsordrer på vegne af brugeren benytter det adgangssinterface, som de kontoførende betalingstjenesteudbydere har pligt til at stille til rådighed (det gælder uanset, om interfacet er et dedikeret interface eller et adapteret kundeventdt interface)
- iværksætter betalingsordren for at gennemføre en betalingstransaktion fra brugerens betalingskonto, som udbydes af den kontoførende betalingstjenesteudbyder.

6. Afgrænsning

Aftale om adgang på anden måde

Hvis en udbyder ikke gør brug af den kontoførende betalingstjenesteudbyders adgangssinterface, men iværksætter en betalingsordre fra brugerens online betalingskonto på anden vis, vurderer Finanstilsynet, at der ikke er tale om en udbyder af betalingsinitieringstjenester omfattet af § 7, nr. 20, i lov om betalinger.

En sådan adgang forudsætter, at udbyderen har en aftale om dette med den kontoførende betalingstjenesteudbyder. I det omfang, der er sådan en aftale, som giver udbyderen adgang til at iværksætte en betalingsordre efter instruktion fra en bruger, forventer Finanstilsynet, at aftalen regulerer ansvarsfordelingen mellem parterne. Det gælder eksempelvis håndtering af IT-sikkerhed, forbrugerbeskyttelse og forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og terrorfinansiering. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder er desuden altid ansvarlig overfor brugeren i forhold til den betalingskonto, som udbyderen stiller til rådighed for brugeren.

PSD2 og lov om betalinger indeholder regler, der sikrer ansvarsfordelingen mellem udbyderen og den kontoførende betalingstjenesteudbyder, IT-sikkerhed, forbrugerbeskyttelse og forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og terrorfinansiering. Finanstilsynet vurderer derfor, at en sådan aftale om adgang, der sikrer de nævnte beskyttelseshensyn, støtter Finanstilsynets fortolkning. Alene udbydere, som får adgang til at iværksætte betalingsordrer fra brugernes betalingskonti gennem den kontoførende betalingstjenesteudbyders adgangssinterface, bør derfor være omfattet af definitionen i § 7, nr. 20, i lov om betalinger.

En aftale om adgang mellem en udbyder, som ikke har tilladelse som udbyder af betalingsinitieringstjenester (og derfor ikke er omfattet af reguleringen), og en kontoførende betalingstjenesteudbyder kan indgå i Finanstilsynets tilsyn med den kontoførende betalingstjenesteudbyder. Denne er omfattet af reglerne i lov om betalinger, der eksempelvis indeholder krav om, at en udbyder skal sikre tilstrækkelige IT-sikkerhed. Såfremt en udbyder får adgang på anden vis uden en aftale med den kontoførende udbyder, er der tale om uautoriseret adgang. Dette er omfattet af den kontoførende betalingstjenesteudbyders underretningsforpligtelser efter lov om betalinger.

Udbydere af tekniske tjenester

Tjenester leveret af en udbyder af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, er undtaget fra lov om betalingers anvendelsesområde. Det følger af § 5, nr. 10, i lov om betalinger. Det forudsætter, at udbyderen på intet tidspunkt er i besiddelse af midlerne, som skal overføres.

En udbyder, der alene "bygger en stikkontakt", altså et stykke software, der kan anvendes til at indhente oplysninger om eller iværksætte en betalingsordre fra en brugers betalingskonto hos den kontoførende betalingstjenesteudbyder, er ikke nødvendigvis en udbyder af betalingsinitieringstjenester. Finanstilsynet ser flere typer af gateways, som alene udvikler dette stykke software til andre udbyderes brug, men som ikke selv iværksætter betalingsordrer fra brugerens betalingskonti hos kontoførende betalingstjenesteudbydere.

Der kan i dette tilfælde være tale om, at udbyderen blot udbyder tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, som udbydes af andre aktører, jf. § 5, nr. 10, i lov om betalinger. Disse andre aktører udgør muligvis udbydere af betalingsinitieringstjenester, hvis de bruger den tekniske tjeneste til at iværksætte betalingsordrer fra brugerens betalingskonto hos dennes kontoførende betalingstjenesteudbyder.

Finanstilsynet bemærker, at en udbyder af tekniske tjenester ikke har noget aftaleforhold med brugeren om at levere en betalingstjeneste. Andre udbydere, som anvender en udbyder af tekniske tjenester til at få adgang til en brugers betalingskonto for at levere en betalingsinitieringstjeneste til brugeren, har aftaleforholdet med brugeren. Disse skal derfor umiddelbart have en tilladelse fra Finanstilsynet.

7. Er din tjeneste tilladelsespligtig?

Ansøgningsskema og vejledning vedrørende ansøgning om at udbyde betalingsinitieringstjenester kan findes [her](#). Virksomheden skal ansøge om tilladelse som betalingsinstitut med tilladelse til at udbyde betalingsinitieringstjenester, jf. § 9, i lov om betalinger.

8. Hvis aktiviteten ikke er tilladelsespligtig

En virksomhed, der ikke skal ansøge om tilladelse for at udøve aktiviteten, skal være opmærksom på, at den ikke har retskrav på at få adgang til at iværksætte betalingsordrer fra brugerens betalingskonto hos den kontoførende betalingstjenesteudbyder. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder har derfor mulighed for at nægte adgang, jf. § 83 i lov om betalinger modsætningsvist.

9. Kontakt

Finanstilsynets fintech-team tilbyder virksomheder vejledning i den finansielle lovgivning. Finanstilsynet vil altid se på den enkelte virksomheds forretningsmodel for at vurdere, hvilke regler der skal iagttages, og hvilke tilladelser virksomheden eventuelt skal ansøge om.

Betalingsinitieringstjenester er fortsat en ny virksomhedstype i reguleringen, og der opstår hele tiden nye forretningsmodeller, hvor spørgsmålet om tilladelsespligt kan være vanskeligt at afklare. Finanstilsynet henviser derfor i øvrigt også til sin regulatoriske sandkasse, FT Lab. Det giver virksomheder mulighed for at teste deres innovation i et sikkert miljø, bl.a. med det formål at undersøge, hvilken virksomhedstype der er tale om. FT Lab er åbent for alle finansielle innovationer, herunder nye forretningsmodeller for betalingsinitieringstjenester. Læs mere om initiativet og udvælgelseskriterier [her](#).

Fintech-teamet kan kontaktes på fintech@ftnet.dk og hotline + 4533558400.